

CAFÉ-DĂZBOIU EUROPEAN

279461

FRANTA

AUSTRIA

RUSIA

GERMANIA

ANGLIA

BCU Cluj - Central University Library Cluj

— Chelner, am răgușit de când tot strigăm să ne servești: n'ai de gând să vii?!

— Ba da, viu... viu la bacșiș!

Epidemia corupțiunii

Există în România un serviciu sanitar, bine organizat, menit să asigure sănătatea trupeză a locuitorilor acestei țări și chiar aceea a animalelor lor domestice, având în primul rând grija de-a preîntâmpina sau a stârpi boalele molipsitoare ce se pot ivi printre oameni și vite.

Se simte însă astăzi în mod imperios nevoia de-a se înființa și un serviciu sanitar moral. Cel dintâiu, a simțit necesitatea asta conu Petrake Carp. Dar a avut un cusur: nu prea era om serios, și apoi «fierul roșu» pe care el îl recomandă ca leac al tuturor bubelor sufletești nu l-aplica decât vrăjmașilor politici, iar pe cei infectați de același morbo cari se prenumărau printre partizanii săi îi cruța, îngăduind astfel ca pacienții să transmită mai departe germenii molipsitor.

Este astăzi, mai mult ca oricând, credem, trebuința de a se relua grabnic, de către bărbați mai puțin ușuratici și incoherenți decât conu Petrake, înfăptuirea ideii «asănării moravurilor».

Statul nostru cheltuiește milioane de lei pentru a combate, bunăoară, epizotia numită pneumo-enterită infecțioasă ce bântuie neconținut printre porci. Nu este dator oare, Statul, să facă un sacrificiu cât de mic, spre a pune capăt groazniciei molime zisă «corupțiunea» ce face ravagii așa de întinse printre porcii de câine cu figuri omenești, dela o vreme 'ncoace în țara românească?

Această cumplită și desgustătoare epidemie se propagă, firește, printr'un microb. Acest microb ne-a venit din Germania, și—după cum numele său arată—tinde să transforme pe Român într'un mic rob al asuprirei maghiaromânești. Cunoscut fiind că acest microb se transmite mai ales prin «mărcile» dela Viena și Berlin, am putea să spunem că groaznicia molimă a corupțiunii este datorită nu unui microb, ci unui MarkRob.

MarkRobul corupțiunii a făcut deja numeroase victime printre persoanele cele mai cu vază ale societății noastre. Și aceasta este o caracteristică curioasă a teribilei maladii: căci pe când celelalte — epidemii ca râiea, holera tifosul exantematic, etc., — găsesc teren prielnic de dezvoltare mai cu seamă în populația de jos și au ca auxiliar mizeria și lipsa de igienă a unui trai nenorocit, dinpotrivă epidemia corupțiunii maghiarogermane își are cuibul său ucigător tocmai în clasele sociale superioare, cari se hrănesc cu icre moi și șampanie, se primenesc zilnic eu rufărie de pânză fină, și cari sunt înzestrate cu o cultură aleasă, de la care nu te așteptai de loc să se transforme într-o «cultură» microbiană!

În parlamentul țării, în presă, în Sindicatul marilor proprietari agricoli, în cluburile politice, în saloanele luxoase ale Bucureștilor, ba chiar și în rândurile ofițerimei române, funestul markrob al corupțiunii a omorât până acum politicește și sufletește o sumedenie de indivizi cari, slabi de constituție (*Constituția* noastră ce permite, vai, libertatea opiniilor, graiului și scrișelor celor mai insalubre!); a ucis o sumă de pacienți, slabi de înger, cari n'au putut rezista asalturilor înverșunate al diabolicului markrob.

Denunțăm primejdia teribilă (am putea zice *Steribilă*) ce amenință sârmana noastră țărișoară, expusă la *Flevită*, la crize *Minervoase*, la diferite manii dintre care cea mai gravă *marginilomania*, primejdie ce poate face să *Sece la anu* chiar producția noastră agricolă, etc., etc.

Și cerem guvernului să ia măsuri urgente de însănătoșire.

Taraseon

„FURNICA“

Director: G. RANETTI, M. D. ȚĂRANU
Abonamentul 10 lei pe an; 5 lei pe zece

— luni plătit înainte. —

Adresa: Revista „FURNICA“ — București

De ce s'a scumpit traiul

Când ascuți cântând pe Buică,
La Iordache, din vîioară,
Strigi fără să vrei: — «Zîi, cioară,
«Că plătesc un pol o țuică!»

A. O. Leu.

Salon pentru Ras, Tuns și Frezat

ȘTEFAN CONSTANTINESCU

Calea Griviței No. 131

SPECIAL IN LUORĂRI DE PĂR

DIN SPIRITUL ALTORA

— Adaptări. —

Cazone.

E colonel comandant de regiment. A ajuns acolo mai mult prin protecția fustelor. De aceea astăzi nu poate suferi femeile: i-e teama ca altele să n'ajute pe altul ca să i ia locul.

Locotenent Sfârlează, eminent gradat, «iese la raport»:

— Trăiți d-nule colonel, vreau să mă'nșor... Vă rog să mi dați cuvenita permisie.

D nule colonel face urât din sprincene — întreabă:

— Te-ai gândit bine?

— D nule colonel, sunt mai mult decât hotărât...

— Motivele?

— Posibil ca mâine poimăine să mergem la război... N'as vrea ca murind p'acole să nu rămân în urma mea nimeni care să mi poarte nunele mai departe.

— Bine. Îți acord o săptămână să te mai gîndești.

Locotenentul salută, face stînga 'n-prejur... după șapte zile revine:

— Trăiți d-nule colonel...

— Tot mai persisti?!?

— D nule colonel, sunt absolut decis.

— În cazul acesta și față de-o așa mare fidelitate, mi-e imposibil să te refuz.

Locotenentul salută vesel, iese zornăindu-și pîntenii.

Afară, în sală, camarazii de arme așteptau rezultatul.

— Ei, ce e? — sar toți cu gura, curioși.

— S'a făcut!... Noroc că nu m'a întrebat dacă iau de nevastă tot p'ia d'acum șapte zile!

Stil epistolar.

Jean Jenescu, traducția românului Ion sin Ion, fiu de țaran sardea... pardon, sadea — cu toate că și sardea s'ar potrivi, așa de uscat e, sâracul! — e student la București. Activitatea lor dă cam același rezultat: pe cînd tată-său ține coarnele plugului făcînd să rodească câmpul, la București fiul ține calea fetelor de prin ateliere, contribuind la sporirea populației din mahala'e.

Ion, tatăl, trimete odraslei sale o lungă scrisoare, măestrită de notarul satului, din care, ca să nu obosim cititorii, extragem următorul fragment:

«... Tu ce mai ala-bala faci p'acolo?... Trebuie să faci multe, că «mereu îmi ceri bani. N'ar fi nimic «nici asta, răbdător e Domnul, dar ai «plecat prin streini de trei ani, de trei «ani nu te-am văzut, Ionică tată, și «mi-e dor de tine. Du-te la un hăla «care scoate poze, să ți-o faci și p'a «ta, timete-mi-o să te văd, că mult «trebuie să fi crescut mare și frumos!»

Studentul Jean Jenescu, microb cu pretenții de «viitoare generație», ducînd vecinic lipsă de «numerar», roagă un coleg, posesor de mașină Kodak, să l fotografieze vizavi de clădirea Universității.

Cînd «poza» a fost gata, Jean Jenescu constată cu mirare că, fără să vrea, fusese fotografiat lângă statueta lui Ioan Heliade Rădulescu. De aceea în scrisoarea trimeasă părintelui său, are grijă s'adauge la urmă:

«Dragă tată, eu sunt cu paltonul pe mine; să nu crezi că sunt ăla d'ală-turi, numai în redingotă, și că mi-am «vândut paltonul fiindcă suntem spre «sfârșitul iernei!»

Înțelepciunea lui Leizăr.

Burăh a fost la Pitești să cumpere o piele de bou ca să facă opinci clienților săi atunci când se va decreta mobilizarea și nu se va mai aduce încălțăminte din străinătate.

Șmekerson se întoarce de la mânăstirea Dealului — prin Târgoviște — unde s'a dus să vadă cu ochii lui ce fel de cap avea Mihai Viteazul, eroul dela Călugăreni și primul cuceritor al Ardealului, de nu se petrivește cu capul d-lui Ionel Brătianu care nu voeste nici măcar să intrăm în război contra Ungurilor.

La Titu, Șmekerson părăsește trenul Târgoviște-Titu, ca să-și continue drumul cu trenul Vârciorova-București.

Intr'un vagon de clasa II a zărește pe Burăh...

— Bujur, mă! — îi tremete o «be-zea» cu mâna, Șmekerson.

Burăh, orbit de splendoarea gulerului îmblănit al coreligionarului său, îl poștește, făcându-i loc:

— Șeeezi! — se'nghesue el cât poate în trupul vecinului din dreapta.

Dar fiindcă uitase «takerlina» acasă, Șmekerson, om prevăzător, ia loc pe banca din față, vizavi de Burăh.

Mașina fluieră, trenul pornește: paca-paca — de par'că ar fi încălțat cu papuci.

După vreo zece minute, Șmekerson începe să cașce...

Burăh caută să-l ție deștept:

— De unde vii Leizăr?

— Dela Târgoviște.

— Iu viu dela Pitești.

— Uăăăă? — se'ngălbinește Șmekerson: asta e o mare minune! Venim fiecare din direcție contrarie, călătorim pe aceeași linie și încă dija nu ne-am ciucniit?!

D'ale lui Mitică.

«Ceai literar» la mahala.

Scribii din partea locului stau tolași pe scaune, fără să zică o vorbă: doar mâna dreaptă cu degetele resfirate în formă de greblă se plimbă mașinalicește prin lafele capului năclăit cu unsori aromatice.

Pe ușe intră Mitică.

Coana gazdă, bucuroasă că i se prezintă ocazia să rupă monotonia, îl ia în primire:

— D-nule Mitică, de câtva timp ai devenit foarte scump la vedere: sunt două luni de când n'ai mai dat pela noi! Nu cumva ai fost concentrat?

— Nu, doamnă: scutit.

— Lașu! — murmură scribii în cor, întrerupând un moment greblatul pă-rului.

— Pardon! — se chiorește Mitică: scutit din cauza miopiei. Inchipuți-vă că la poligon, când am fost dus întâia oară cu regimentul să tragem la semn, în loc să'ntinz arma cu țeava înainte, am întins-o cu patul pușcei. Cât p'aci să'mpușc ofițerul dela spatele meu!

— Asta nu te'mpedeca să ne faci o vizită...

— Și ai dimineață am trecut pe subț ferestrele d-voastră, dar n'am îndrăznit să vă deranjez.

— De ce, d-le Mitică?

— Tocmai cântați o romanță din gură.

— Ce are aface? Din cînd în cînd cînt și eu ca să omor timpul.

— Vai de mine, doamnă, nu puteți schimba arma? Omoriți'l cu altceva, că prea îl chinuiți, săracul!

Nicollo Masealconi

Conrupția nemțească

De 'mi-ar da nemții un fișic
De poli de aur, «Nix!» le zic.
De 'mi-ar da zece mii fișice,
Lor «ghe țum Taifal!» eu le-aș zice.
Dar, dacă'n loc de bani mi-ar da.
Cinci acțiuni dela «Mercur»
Pe Kaizer să nu'l mai injur,
Zău, nu știu dacă să refuza
Ca să primese această mită
Și să rezist l'asă ispită!

Bon vivant

Scriitor îngropat de viu!

Deunăzi, dela geamul unei librării depe Calea Victoriei, ea 'mi-a făcut cu ochiul, și 'm-am oprit. Cum să nu stau locului spre a o privi și admira? Era așa de seducătoare, mititica, în fusta ei de pânză verde și 'mbrăcată încă, pe d'asupra, cu niște elegante foi albe?

Apropiindu mă mai mult de vitrină, ca să o contemplan mai cu plăcere, ce văzui? Era o carte, iar pe scoarța ei tipărite următoarele: „George Ranetti, Opere Complete”.

Am cumpărat-o, — un leu și șaptezece și cinci de bani, — căci în vremurile astea când toate se vînd în România, chiar conștiințele, de ce nu s'ar vinde și un volum al obscurului și nepopularului Ranetti?

Nu aș fi svârilit bănuții mei pe un lucru așa de nimic, pe un volum al unui scrib care, în clipele astea de jale universală, comite necuviința de-a face pe contemporanii săi să rădă, tipărind feldefel de caraghioslăcuri — recunosc reușite — dar nu la locul lor. Inșă, 'm-a intrigat titlul depe coperta cărței: «Opere Complete».

Și 'mi-am zis: — Dacă Ranetti își publică operele lui complete, din două una: ori s'a hotărît să-și spînzure lyra 'n cui ca Eminescu, și să nu mai scrie nimic d'acum înainte, ori să se spînzure el însuși, — ceeace e tot una. Prin urmare, face să plătesc un leu și șaptezece și cinci de bani, odată pentru totdeauna! Cu suma asta meschină, dealtminteri, nu 'mi-aș fi putut achiziționa depe pieță, dată fiind scum-petea de azi, decât cel mult o pereche de manșete, un chilo de carne de porc, sau un stal la un cinematograf oarecare. Zău, fie vorba 'ntre noi, par'că tot mai în câștig sunt cumpărând «operele complete» ale... chiar ale lui Ranetti.

Am băgat volumul în buzunar, și m'am dus grabnic acasă să-l răsfoiesc.

Dar, — mii de milioane de draci! cum ar zice contele dintr'un roman — foileton, — mă păcălisem mai mult decât crezusem eu: «Operele complete ale lui Ranetti» nu erau, în realitate, decât trei volumele d'ale lui cari, sub titlurile de „Schife vesele”, „Fabule” și „Matache Pisălog” fuseseră editate de librarul Alcalay pe vremurile de sărăcie și de «bohemă» ale scriitorului, când — cum spune așa de duios sentimentul bard Radu Rosetti:

'Mi-am pus paltonul amanet,
Să'i duc iubitei-un buchet!

Deci, librarul dela care cumpărasem cartea, îmi trăsese cacialmaua! «Schife vesele», «Fabule» și «Matache Pisălog», reunite sub o singură copertă, nu sunt «operele complete» ale lui Ranetti. Eu știam, în adevăr, că, bașca de scrierile a'tea, numitul Ranetti a mai dat la lumină următoarele volume și broșuri: *Eu rîd, tu rîzi, el rîde* (proză), *Ahturi și afuri* (versuri), *Franțomania* (proză), *Fasonel & Comp* (versuri), *Strofe și apostrofe*, *De inimă albastră*, *Scrisori din Italia*, *Vatra Luminoasă*... Și mai știam, ca intim prieten al poetastrului cu pricina, că el păstrează în teigheaua biroului său de lucru materia bine rînduită a încă zece volume de tipărit.

Care va să zică cărțulia cu titlul «George Ranetti, opere complete», a fost o păcăleală. Mă bucur, căci — pe cât detest pe mîzgălitorul de hîrtie Ranetti, pe atât îl iubesc ca prieten. Mă bucur că Ranetti n'a murit, mă bucur că după «Opere complete» nu vor urma sinistrele «Opere Postume», și mă mai bucur în sfârșit fiindcă am aflat că excelența «editură Alcalay», spre a repara greșeala făptuită, a pus sub presă și va apare în curând un nou volum al mult răspânditei «Biblioteci pentru toți» cu titlul:

Haz, și necaz, versuri de George Ranetti.

Kiriak Napadarjan

IN TRANȘEELE CONJUGALE

- Aoleo, bărbate, om al dracului ca tine nici c'am mai văzut!
— Ba eu am văzut una și mai a dracului decât tine: măta!

Desen de F. Sîrato

CUSUTE CU AȚA ALBĂ

O problemă gravă

Citesc într'un ziar de dimineață că a apărut de curând «un foarte interesant studiu datorit D-lui d-r Sanielevici(?) și intitulat: «Ce să mâncăm?»

Iată, pe onoarea mea, o problemă gravă. (Mă și mir că ea n'a fost încă tratată de cunoscutul și competentul critic d. Gherea din gara Ploști). De citit nu am citit cartea care în cazul de față trebuie să fie o carte... de bucate, — a d-lui d-r Sanielevici. Imi închipui însă că e într'adevăr «foarte interesantă».

Ar fi fost de prisos de pildă, ba chiar ridicol, să fi scris cineva vreun studiu cu titlu pompos de: «Ce să bem?». Pentru că toată lumea știe că la această întrebare nu este decât un răspuns: apă! (vă conjur, nu mă luați în serios). Dar problema aceasta «Ce să mâncăm» e palpitantă.

Geniul poporului român a tranșat definitiv, și demultă vreme, cealaltă chestiune: *Ce să nu mâncăm?* Știm cu toții adică, ce imprudent e câteodată «să mănânci... ce nu-ți place». Și iarăși n'aș sfătui pe nimeni să se apuce să mănânce, așa... câteva perechi de palme (sunt preferabile cele de crenvurșt) numai pe simplul motiv că n'are altceva la îndemână...

Problema viceversa: *Ce să mâncăm?* e mult mai gravă, mai ales în actualele împrejurări.

Căci, judecați și dumneavoastră:

Carnea lipsește cu desăvârșire; nu se mai vinde nici chiar în măcelării. (Pînă și comerțul de carne... vie stagnează dela o vreme încoace).

Zahăr n'avem nici măcar atât cât ar trebui pentru îndulcirea... vieții noastre poetice.

Iar cât despre untură, zarzavat, și alte alimente, — publicul cunoscător trebuie să se mulțumească privit cum trece pe stradă d. ministru de Domenii, să citească odată pe săptămână *Flacăra*, și să suspine consolându-se că... nemții o duc și mai prost.

Iată de ce zicem că problema: *Ce să mâncăm?* e nu numai de actualitate, dar e și gravă.

Căci dacă lipsesc de toate, nu ne mai rămâne zău așa, decât să mâncăm... zestrea nevestelor, banii Statului, sau, în cazul cel mai bun să ne hrănim cu... speranțe!

La concluzia aceasta trebuie să fi ajuns desigur și d. dr. Sanielevici, în «foarte interesantul său studiu», încercând să răspundă la întrebarea: *Ce să mâncăm?* — întrebarea la care guvernul nu s'a oprit măcar o clipă, în vreme ce negustorii de toată mână își deșartă buzunarele ca să te lase să crapi de foame în numele «crizei»...

Aceeși poveste...

Un crâmpiei de dia'log, la un colț de stradă.

— Știi cât s'a făcut săpunul? Patru lei de la un leu! Să mă bată Dumnezeu, dar nu mai e de trăit.

— Adevărat dom'le, și frînghia de rufe am luat-o eri cu cinci lei jumătate bucata de-un cot.

— Poftim, ce spuneam eu? Nu-ți mai dă mâna nici să te spânzuri?

Rezôn.

Sandy.

Controversă istorică

Iorga și Xenopol spun
Că a fost Domn foarte bun
Vodă Mircea cel Bătrân.
Însă eu le spun: — Colega,
Pentru poporul român
E mai bun Mircea... Bodega!

Momsenescu.

Mina coani Miți

O foarte cunoscută și nostimă blondă, să'i zicem doamna Mița, care astăvară făcea dese turneuri artistice pela bula Cazinurilor din Sinaia și Constanța, turneuri pentru cari am putea să'i mai zicem și «Turneasca», are o mină...

— Pardon, — va întrerupe vr'un cititor nerăbdător, — știm: doamna Mița are o mină foarte frumoasă!

— Răspardon, — însă vom replica noi, — nu'i vorba de mina, de obrăjorii, simpaticei coife, ci de o mină... de cărbuni pe care o posedă în județul Prahova și pe care a cerut printr'o jalbă Ministerului Industriei să o exploateze.

Iar Ministerul iată ce a răspuns prin adresa No....:

Doamnă,

«La petiția d-v. înregistrată la No. 47.865/4 I 1916, prin care solicitați acordarea concesiunii de a exploata o mină de cărbuni depe proprietatea d-v. din comuna Filipeștii-de-Pădure, avem onoarea a vă răspunde că atât cererea cât și planurile au fost rău întocmite. În interesul simplificării lucrărilor, vă rugăm să vă prezentați la Minister, pentru a vă da explicațiunile necesare.

Constatăm cu regret că d. Al. Radovici, Ministrul Industriei, nu'i de loc galant cu damele. În loc să le împingi spre industrie, ca să abandoneze alte cariere mai... liberale, în loc să le încurajeze să exploateze mine iar nu minori, d-sa găsește cu cale să le facă șicane descurajându-le.

Adică, zău, pentru o mică greșală de redactare a unei petiții, de ce d. Radovici a tratat cu refuz cererea d-nei Mița de-a exploata mina sa dela Filipeștii-de-Pădure?

In hoc signo... vin!

— Tatăl nostru care ești la putere, poți să exportezi vagoane cu mărfuri câte vrei, dar lasă-ne în țară sprîțul nostru cel de toate zilele cu vin Știrboey!

Desen de A. Murnu

peștii-de Pădure? De ce s'o mai cheme la Minister? De ce s'o deranjeze? Pentru că, pasă-mi te, cererea nu e regulat făcută, pretinde adresa ministerială. Dar e culmea absurdității să susții că se poate regula ceva printr'o... deranjare!? Regularea și Aranjamentul este tot una.

Proprietara minei de cărbuni dela Filipeștii-de-Pădure o să aibă tot dreptul să exclame supărată de mizeriile ce i se fac:

— O să mă umple de Filipești domnul ministru-ăsta!

— Și încă de pădure! adăogăm noi deopotrivă revoltați, căci bănuim că e vorba de o mină mare, nu de o minișoară sau de o minetă oarecare, iar cărbunii trebuie să fie ceva a la Paul de Kocs!

Kiriak Napadarjan

IN „ȘAMBRU SEPARÉ” LA FLORA

- Pardon... nu-l voie să intri...
— Tu ești, mă, Popescule?... Bravos ! Și te mai plângi la gazetă de scumpirea
traifului?!
- Ce-are aface, monșer .. Dar nevastă-mea și copiii care mor acasă de foame,
crezi că asta nu e nimic?...

Desen de F. Sirato

SITUAȚIA IN BALCANI

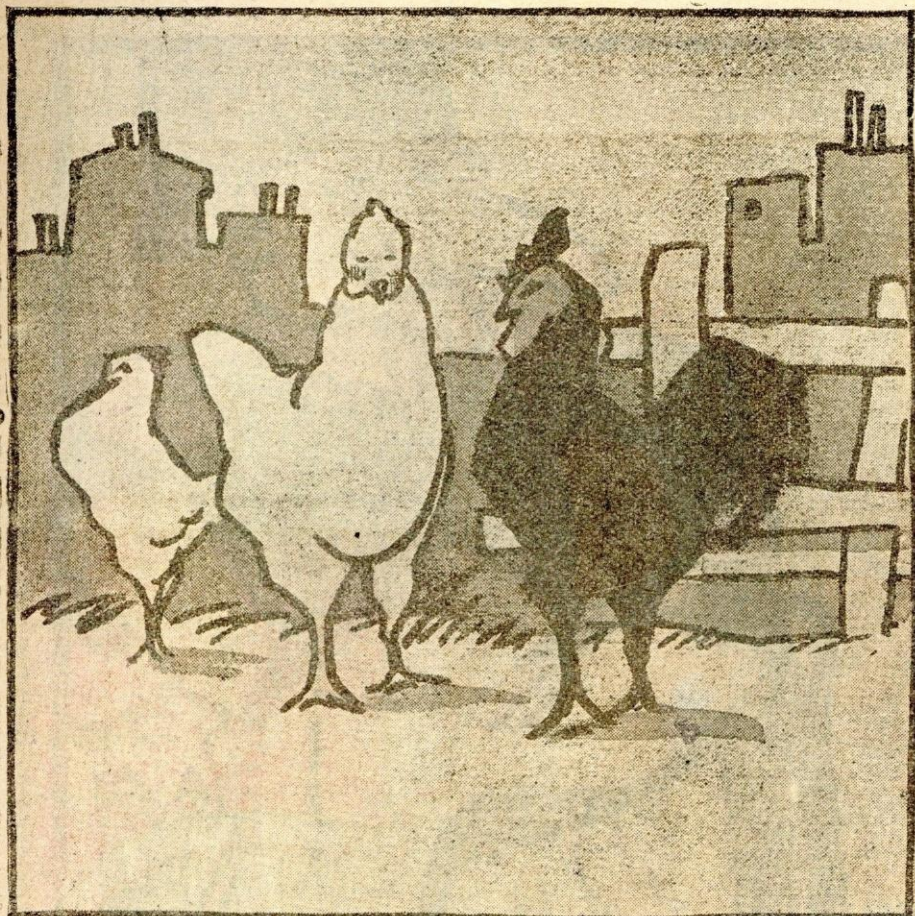

FERDINAND. — Eu sunt Nasoleon I!

KAIZERUL. — Mă, al dracului Bulgar: d'abia il făcui și mi s'a și suit în cap!

Desen de A. Mureau

Cine profită de scumpirea traiului!

— Cum, doamnă, mă refuzați?!... Astă vară mi-ați făgăduit că negreșt îmi veți da pe fica d-voastră de soție în Februarie, când vom face și nunta...

— Marș d'aci, golane! În Iulie, fata mea erea săracă: se vindea cinci parale oul; astăzi zestrea ei s'a întreit, nu mai e de nasul tău: costă cincisprezece bani oul!!

Desen de F. Șirato

BRAȘOAVE

Domnul Aristide Blank, cunoscutul bancher multimilionar, observând că șampania, stridiile, i rele moi, și alte alimente strict necesare vieții, costă azi înzecit de scump ca înainte de război, și-a dat seama numai decât că traiul s'a scumpit la București.

Pentru domnul Aristide Blank, faptul că măcelarii au ridicat cu o bănuță prețul chilogramului de carne, ori că zarzavagi pretind azi un leu pentru un chilo de ceapă, este — firește — un fapt fără nici o însemnătate.

Dumnealui este un om bogat, foarte bogat, care — numai dacă stomicul l-ar permite — ar putea să mănânce la un singur dejun chiar zece mii de kilograme de carne și de ceapă, fără să se ruineze!

Dar, domnul Aristide Blank nu e un egoist, care să se gândească numai la propria-i desfătare.

D-sa s'a gândit numaidecât că dacă are stridii Blank, sunt o sumă de alți locuitori ai țării cari n'au nici făcăleț

pentru mămligă. De aceea s'a hotărât să îmbunătățească traiul mulțimei necăjite. În acest scop, a ținut imediat o conferință la clubul Liberal, explicând economică cauzele scumpirii excesive a alimentelor. O parte a problemei era deja rezolvată prin această conferință, căci numerosul auditor a avut pe gratis hrana intelectuală a unui discurs substanțial. Dar mai rămân vreo câteva milioane de Români cari n'au ascultat conferința și care sunt «sătui» până în gât de «flămânzeala» ce îndură.

Sperăm că d. Aristide Blank se va milostivi și cu aceștia, și va întreprinde un «turneu» de conferințe prin toate satele și orașele noastre.

Iar Banca pe care o conduce, prin câștigurile exagerate, prin speculații

nele'i întinse, va continua, și în lipsa d lui Blank, să contribuie la... scumpirea traiului nostru.

Vorbeam deunăzi cu un alt Aristide... care, dacă n'are talanți, posedă un talent: cu Aristide Demetriade, eminentul societar al teatrului Național, despre repertoriul actual prea uniateral al primei noastre scene. Între a'tele eu care am o slăbiciune pentru literatura dramatică romantică bună, îi spunem:

— De ce nu se reia bunăoară *Patria* lui Sardou, piesă spectaculoasă, și chiar de valoare literară, dar mai ales vibratoare de cald patriotisn, ceea ce ar place îndeosebi publicului în momentul de față?

— Cheltueli mari... 20 000 de lei poate... costume noi... decoruri noi... De exemplu ar trebui să facem din nou decorul care reprezintă primăria din Louvain.

— Dacă numai astă vă împiedică, nu'i nimic: renunțați la decor și jucați *Patria* fără el.

— Cum se poate?!

— Foarte simplu. Tipăriți un afiș pe scenă anunțând că: aici trebuia să fie primăria din Louvain, dacă nu ar fi fost prăpădită de tunurile 42 c.m. ale nemților.

Una din cele mai răspândite minciuni convenționale este când cineva spune că după teatru a «supat» în cutare local și s'a întors acasă tocmai dimineata.

Mofturi! În realitate, «sub pat» însemnează... «sub masă».

La unul din «șantanurile» Bucureștilor, un «tip» dai noștri surprinde la o masă pe o alică a sa cântăreață într-o convorbire foarte aprinsă cu unul din nenumărații samșari și spioni germani care mișună prin asemenea localuri de la o vreme încoace.

— Ce faci aici, mizerabile «Boș»? Îl interpelă tipul nostru.

— Nimic, domnule, nimic... bâlbâi neamțul tremurând. Vorbesc cu domnișoara și în calitate mea de Boș, o rog...

— Nici vorbă! Dacă ești așa cum zici, n'ai ce vorbi cu domnișoara!...

... Neamțul s'a retras îndată cu coada între picioare... din motive strategice binecuvântate.

Contele de Tekirghiol.

BEREA AZUGA
ESTE CEA MAI DELICIOASA

MODERN

- Tată, de ce copii se nasc mai mult noaptea ?
- Pentru ca să fie mai sigur că-și găsească mama acasă !

Desen de F. Sirato

Kaizerul pe câmpul de luptă

— Degeaba mă'njură ingrații de Români. D'ar ști ei cât de mult ții
... «Lacrima Zorilor»!

Desen de A. Murnu

Idealul feminin

Sunt, în aste grele zile,
Chiar și damele gentile
Franco sau germanofile.
Însă 'n suflet și în cord
Toate, toate's de acord:
Idealul tuturor
E pudra și crema «Flora»!

Nea Iorgu

UNA-ALTA

Ideile lui Sgramba.

Pe vremuri, Sgramba a fost institu-
tor. Un domn ministru conservator l-a
isgonit din învățământ fiindcă, într'un

moment de surescitare, îndrăznise să
insulte guvernul trăgând de urechi fiul
unei persoane marcante a partidului,
elev în clasa lui. Și de atunci trăiește
în sărăcie, frământându-și creierul pen-
tru binele aproapelui său — ca altul să
n'o pățească la fel.

Nu'l mai văzusem de ani. Surprins
— surpriză dureroasă — fără să vreau
îl apostrofiez cu banalul:

— Incotro, Sgrambo?

Drept răspuns, individul se repede
de'mi apucă brațul, potrivindu-și mer-
sul după al meu, îmi șeoptește:

— În orice caz, nu la război. De
când războiul să depărtează, toată lu-
mea vrea să meargă la război!

— Pardon...

— Știu: sunt și excepții sincere.
Nu uita, însă, că viața noastră politică
e în mare parte o țesătură de eşcroci
și pungași, în mijlocul cărora oamenii
cinstiți joacă rolul slălpilor între care
se întind sârmele telegrafului transmi-
tător de gheșefturi!

— Exagerezi...

— O, nul Vezi, acum s'a lăsat ni-
tel ger. Punga nu'ți dă voce să cumperi
o pereche de mănuși încălzitoare. Și
nu bagi mâinile în buzunare: preferi
să tremuri de frig — ți e teamă că vi-
rind mâinile în buzunare să nu dai de
mâinile «fruntașului» din mahalaua ta.

— Sgrambo, iești nebun!

— Posibil. Dacă a spune adevărul
însemnează a fi nebun, atunci eu sunt
țâcnit rău de tot! Ai observat? ...
Broasca țestoasă s'adăpostește de tim-
puri rele între carapacele ei osoase.
Isbucnește războiul mondial. Noi, oa-
menii, «regii naturei», în loc să ne
cerem dreptul cu arma în mână, pre-
ferăm să tremurăm de neîncredere în-
tre două straturi compacte de politi-
ciani: guvernul și opoziția. Și — cul-
mea! — omul sărac dar cinstit, pridi-
dit de foame, să sinucide strivit de
tampoanele a două vagoane încărcate
cu grâu pentru Germani sau Englezi.

— Dar grâul acela nu-i dat de po-
mană: e plătit!

— Aici am vrut să te-adu: Mizeria
clăcește la țară, infectând aerul cu
mirosul ei acru, iar noi, cei de la orașe,
nu ne mai încape pielea de trufie, că
România e o țară bogată, foarte bo-
gată... pentru streini! Ascultă ici:
însăși făina din care se face anafura
oferită gratis de preot, e exportată
peste hotare, ca să servească la alimen-
tarea celor care zilnic mor cu zecile
de mii pe câmpul de luptă.

— Ei luptă pentru patrie...

— Cunosc cântecul... Patria?... Păi
chiar Dumnezeu, care este cel mai pu-
ternic n'are patrie, fiind pretutindeni și
nicăieri. Pe vește orașele cuprinse de nebu-
nia fu agului. În mijlocul lor tronează
solit și turlele înalte ale bisericilor creș-
tine, deasupra cărora crucea se pro-
lează modest, având aerul că cere scuze:
e prea sus pusă pentru ca oamenii să
mai creadă în ea!...

— Sgrambo, zău dacă mai te recu-
nosc!

— Hipocritule! Ai început și tu să
te ascunzi după deget?... Nu vezi că'n
Europa toată apusul jărăgai al soarelui
a fost înlocuit, după pofta comandan-

BERE BRAGADIRU

Favorita
Băutorilor
Cunoscători

tilor armatelor beligerante, c'un zpus spăimântător de vieți nevinovate?. Sângele roșește pământul parodiind razele fierbinți ale astrului zilei. Soarele, paznicul credincios al Universului... Nu mă contrazice, căți voi proba contrariul. — Știi tu de ce Dumnezeu i a pus raze împrejur, de parcă ar fi o sguardă cu cue pentru câini?... Pentru ca celelalte planete, geloase că-i mai luminat decât ele, să nu'l poată mușca!

— Știi că ai haz!...

— Milioane de oameni au cărut, stâlciți de ghiulele, spre a satisface ambiția câtorva capete încoronate demne să figureze pe lista celor mai faimoși eroi ai caselor de nebuni. Când turbează câini, gardienii ordinii publice îi răpun cu gloanțe. Când turbează capetele încoronate, supușii lor se răpun între ei cu gloanțe!

— Și pe urmă?

— Da, da. Și pe urmă?

— Războiul e mai uman. Altădată cadavrele eroilor putrezeau pe câmp, pradă păsărilor și fiarelor. Astăzi, soldații sunt imediat îngropați cu toate onorurile cuvenite...

— Ei ași!

— Citește gazetele și ai să te convingi. De altfel, merită. Aduți aminte că ei luptă pentru civilizație...

— Bravo! Dumneata numești asta civilizație?... Atunci, cei mai civilizați oameni din lume sunt cioclii: cel puțin aceea îngroapă fără să omoare!

Sgramba îmi părăsește brusc brațul ca să ridice ambele mâni spre cer — semn suprem de desnădejde. Apoi iutește nervos pasul, bolborosind, gesticulând, vădit mulțumit că nu mai e nimeni să'l asculte.

*

Scenă de menaj.

El e slujbaș al Statului... pe scaun la birou.

S'a întors seara mai de vreme, crezând c'o sa găsească masa gata.

Nevastă-sa, n'căeri!

Strigă și pe copil, în al șaselea an de existență.

Nici un răspuns.

Îngândurat, aprinde o țigară, se lungeste pe canapea... așteaptă.

Era trecute de ce surile opt când doamna a sosit în trăsură cu coșul ridicat și s'a dat jos departe de poarta locușei, toc mai la colțul stăzii.

Iat o pe ușă, târând copilul de mână...

El sare drept în picioare, se indignază:

— Bine, nevastă, acumă'mi vii?

— Ho, bărbate, că nu e ce crezi: am fost la cinematograful. Dacă nu mă crezi, întreabă pe fiu-tău, c'a mers cu mine.

— Barem era frumos, Puile?

Mucosul răspunde timid:

— Zău, papa, n'am văzut nimic că era întuneric!

*

Contra scumpirei traiului.

Se zice: «cui pe cui să scoate». De ce oare n'am aplica această zicătoare negustorilor cari ne jefuiesc astăzi sub pretext că-i război... în alte țări? De ce n'am imita exemplul dat de Ionescu care, după ce s'a îmbuibat într'un restaurant — poate chiar la birtul unde d-voastră obicinuiți să luați masa — strigă, ciocnind cu cuțitul pe marginea farfuriei:

— Chelner!... Ce dracu, nici la plată nu vii?!

Sclavul tacămurilor soioase, frecate cu cenușă fără apă, sosește grăbit. Luând creionul de după ureche, în treabă, pregătindu-se să scrie p'un carnet mai murdar de cât în uși șervetelul clientului:

— Ce aveți?

Ionescu înșiră tot ce înghițise pe nemestecat de teamă ca să nu'i ia alți mușterii înainte.

— Altceva aveți? — insistă chelnerul.

— Nu mai am nimic.

Tiranul bacșifului trage o dungă orizontală, adună...

— Total: doi și șaptezeci și cinci.

Drept aprobare, Ionescu rămâne cu ochii sgâiți spre tavan.

Chelnerul l-admiră... l-admiră... tușește zgometos, căsnindu-se să'i rea-

mintescă prețioasa prezență a scârboasei sale persoane.

Ionescu binevoeste săși vie în fire:

— Ce aștepti?

— Plata.

— Poftim?

— Pla-ta!

— Păi nuți spusei că nu mai am nimic?

Nae Saltimbancu

Considerație...

Căștigând la lotărie
Șulim a plecat la băi:
Și voind lumea ca s'o știe
A venit cu clasa întâi
Cum se 'ntâmplă câte odată,
În vagon fu singur cuc
Și strângându'l rău o gheată
Scoase 'n grabă un papuc
Din valiza lui cea mare...
Iată c'un plutonier
Reîntors din concentrare
Intră iute, tcher mecher!...
Șulim gheata n'o mai scoate
Ci s'așează binișor
Ascunzând pe cât se poate
Că-i beteag de un picior.
Celălalt, băiat subțire —
Om de lume, manierat,
Ca să n'ceapă o convorbire
Întâi cuvântul a luat.

— «Când avem Ion-Kipur oare?»

Zise dom' plutonier...

— «Ești de ai noștri, frățioare,

«Și nu cum credeam — boer?» —

«Ei poftim! Ce amăgire!»...

Zice Șulim enervat,

Și fără nici o șovăire

Chiar pe loc s'a descălțat!...

Saphir

GUSTAȚI
ȘAMPANIA

VERY
DRY

RHEIN & CIE AZUGA

FURNIZORII CURȚII REGALE

D. general Crăiniceanu, directorul politic al «Universului», a fost numit și sequestru judiciar al acestui ziar, așa că d. N. Dumitrescu-Oămpina numai are niciun rol.

- Dumnezeu mare, ce văd?!
- Zău, madam Crățavilan, mi s'a făcut foame...
- Ah, generale, după ce că'mi luași jurnalul, acum vrei să mă lași și văduvă?!